

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľa: **P. K.**, bývajúci v P., proti odporcovi: **R. B.**, bývajúci v P., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 6 C 231/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo 16. apríla 2007 č.k. 6 C 231/04-190 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. septembra 2007 č.k. 14 Co 179/07, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš (súd prvého stupňa) rozsudkom zo 16. apríla 2007 č.k. 6 C 231/04-190, v spojení s opravným uznesením zo 14. februára 2008 č.k. 6 C 231/2004-227, rozhodol tak, že „odporca je povinný sa v budúcnosti zdržiavať výroku na osobu navrhovateľa, ktorý odznel na zasadnutí Obecného zastupiteľstva Obce P. dňa 11.02.2004 a to „udavač“.“ Odporcovi uložil povinnosť „odvolať výrok udavač na najbližšom zasadnutí Obecného zastupiteľstva Obce P. a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“ Návrh na začatie konania vo zvyšku zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi

nepriznal ich náhradu. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a aplikujúc na vec ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (O.z.) dospel k záveru, že návrh na začatie konania, ktorým sa navrhovateľ domáhal ochrany svojej osobnosti proti viacerým zásahom odporcu, je dôvodný len sčasti. Výpoveďami svedkov mal za preukázané, že „zo strany odporcu odznel výraz na navrhovateľa udavač“. Takéto označenie navrhovateľa odporcom ale bolo neprimerané a pôsobilo urážlivo, keďže vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by konanie navrhovateľa naplnilo znaky takého konania, ktoré by bolo možné „podľa krátkeho slovníku slovenského jazyka IV“ považovať za udavačské („niekoho udávať, obyčajne s nečestným zámerom“). Vypočutí svedkovia nedosvedčili tvrdenia odporcu, že navrhovateľ písal podania na iných a že mal s nimi konflikty. Vychádzajúc z uvedeného ustálil, že je odôvodnený návrh navrhovateľa, aby odporcovi bola uložená povinnosť „v budúcnosti zdržiavať sa výroku na osobu navrhovateľa, že je udavač“ a povinnosť odvolať tento výrok na najbližšom zasadnutí obecného zastupiteľstva. V ostatných častiach nepovažoval návrh za opodstatnený a ako taký ho vo zvyšku zamietol.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) rozsudkom z 18. septembra 2007 sp.zn. 14 Co 179/07 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne. Výpoveďami svedkov mal tiež za preukázané, že odporca vo vzťahu k navrhovateľovi skutočne použil označenie udavač. Odporca nepreukázal, že by výrok na adresu navrhovateľa použil dôvodne. Odvolací súd preto mal za to, že „ide o výraz neprimeraný a urážlivý, ktorý neprimerane zasiahol do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa“.

Proti rozsudkom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v častiach, ktorými bolo návrhu na začatie konania vyhovené, podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (dovolateľ) mimoriadne dovolanie. Navrhol rozhodnutia súdov nižších stupňov v ich napadnutých častiach zmeniť tak, že sa návrh zamieta. Uviedol, že mimoriadne dovolanie podáva na podnet odporcu, pretože napadnutými časťami rozhodnutí bol porušený zákon, pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov odporcu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté časti rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Podľa dovolateľa súdy nižších stupňov

„neposúdili priliehavo danosť predpokladov na poskytnutie súdnej ochrany občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľovi v súvislosti s odporcovým označením navrhovateľa ako udavača dňa 11. februára 2004.“ Uviedol, že súdy vyhodnotili odporcovo označenie navrhovateľa výrazom „udavač“ ako neoprávnené, resp. protiprávne (odvolací súd použil výraz „nedôvodné“) vo vzťahu ku všetkým aktivitám navrhovateľa opisovaným v odporcovom vystúpení dňa 11. februára 2004 počas rokovania obecného zastupiteľstva, teda aj vo vzťahu k tvrdeniu o činnosti navrhovateľa ako bývalého spolupracovníka bývalej Š. B.. Na odôvodnenie mimoriadneho dovolania tiež uviedol:

„Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa si vyžiadal správu Ú. P. N. z 27. februára 2007 sp.zn. D. (č.l. 161 súdneho spisu), ktorého obsahom je potvrdenie, že navrhovateľ bol evidovaný v agentúrnych zväzkoch KS-ZNB, S-ŠtB B. vo zväzku reg.č. X., arch.č. X. a dňa 12. apríla 2007 si vyhotovil kópiu z označeného registračného zväzku z webovej stránky Ú. P. N., ktoré preukazuje, že navrhovateľ bol evidovaný ako agent s krycím menom ‚K.‘ (č.l. 166, 167 spisu). Nepochybne teda prednes odporcu o navrhovateľovi ako registrovanom agentovi bývalej Š. B. bol pravdivý a mal spojitosť s hodnotiacim výrokom navrhovateľa ako udavača. Napriek tomu, že označenie fyzickej osoby verejným prehlásením za udavača môže subjektívne, ale aj objektívne vyvolať s prihliadnutím na skutkové okolnosti difamujúce účinky, súdna prax dospela už prv k záveru, že pôvodca takejto zásahu sa zbaví občianskoprávnej sankcie v zmysle § 13 ods. 1 OZ, len ak preukáže, že jeho tvrdenia boli pravdivé (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 5 Cdo 39/2000 publikovaný pod č. 45/2003 ZSP). Preto treba poukázať na vyššie spomínané, súdom prvého stupňa vykonané listinné dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdenia odporcu o registrácii navrhovateľa ako agenta bývalej Š. B., ktorá bola v dobe neslobody zložkou represívneho systému policajných štruktúr zameraná na potláčanie prirodzených ľudských práv a občianskych slobôd. Z odôvodnenia rozsudku oboch procesných súdov vyplýva, že preukázanú skutočnosť pravdivosti časti prednesov odporcu na adresu navrhovateľa v kontexte na jeho označenie ako udavača, nebrali do úvahy pri posudzovaní oprávnenosti, resp. protiprávnosti zásahu do sféry cti a dôstojnosti navrhovateľa. Súdy v konaní sa náležite nevysporiadali s konfliktom uplatneného práva navrhovateľa na ochranu osobnosti a realizovaným právom odporcu šíriť verejne informácie zaručeným v Čl. 26 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Označenie navrhovateľa, ako to vyplýva z dokazovania, nadväzovalo na informáciu, tvoriacu časť ústneho prejavu odporcu na adresu navrhovateľa, že ten bol registrovaným agentom bývalej Š. B., ktorá vychádzala zo

sprístupnených a zverejnených informácií Ú. P. N. na jeho webových stránkach, ktoré sprístupňovanie a zverejňovanie je náplňou pôsobnosti a úloh označeného ústavu [§ 1 písm. b/, § 8 ods. 1 písm. b/ a písm. h/, § 19 ods. 1 zák.č. 553/2002 Z.z. (Zákona o pamäti národa)]. Pri hodnotení protiprávnosti zásahu odporcovým výrokom označujúcim navrhovateľa za udavača, najmä jeho intenzity, ktorou mal poškodiť navrhovateľovo právo na česť a dôstojnosť, sudy vychádzali iba zo všeobecne vnímaného významu pojmu „udavač“, najmä vo význame jeho pejoratívneho uplatnenia. Neprihliadli na súvislosť použitia tohto výroku práve na registrovanú činnosť navrhovateľa ako agenta a na jej posudzovanie verejnosťou. Ak úlohou agentov bývalej ŠtB bola aktívna činnosť spočívajúca vo vyhľadávaní, overovaní, zhromažďovaní informácií o spoluobčanoch a odovzdávanie takých informácií profesionálnym príslušníkom, resp. zložkám vtedy pôsobiaceho represívneho bezpečnostného aparátu zameraného o. i. aj na potlačenie prirodzených ľudských práv a slobôd, tak taká činnosť je vo všeobecnosti hodnotená ako spoločensky reprobovaná s negatívnym citovým zafarbením. Súčasť tejto činnosti spočívajúca v odovzdávaní informácií je celospoločensky chápaná ako udavačstvo, ktoré spravidla vykonávali registrovaní tajní spolupracovníci vedome. Označenie činnosti tajného spolupracovníka v postavení agenta bývalej ŠtB bežne používaným populárnym zástupným výrazom udavač, preto nie je teda nepriliehavým výrazom, ktorý navyše dôvodne zachováva aj svoj spoločensky hanlivý význam. Pritom spolupráca s bývalou ŠtB ako represívnou zložkou štátu v období neslobody je natrvalo odmietnutia hodnou aktivitou a pravdivú informáciu o takom pôsobení fyzickej osoby aj s použitím výroku „udavač“ nemožno posudzovať ako zásah do jej ochrany osobnosti napriek difamujúcim účinkom. Sama registrácia takej osoby v postavení agenta bývalej ŠtB nesie so sebou následok spravidla trvalého zníženia jej občianskej cti, či ľudskej dôstojnosti. Nemožno jej teda priznať právo na ochranu osobnosti, ak uplatnený výraz súvisel práve s registráciou jej pôsobenia agenta bývalej ŠtB, lebo nepresiahol svojou mierou intenzity, ktorú už nemožno v demokratickej spoločnosti tolerovať, lebo vybočuje z medzí slušnosti, či nárokov kladených na komunikáciu v takej spoločnosti (judikovaný názor v Náleze Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 156/99 č. N 19/17 Sb. NÚ 133). Ak teda bolo preukázané, že tvrdenie odporcu o minulosti navrhovateľa ako agenta bývalej ŠtB bolo pravdivé, označenie navrhovateľa za udavača o. i. aj v súvislosti s touto minulosťou, nemožno hodnotiť za urážlivé v intenzite odporujúcej požiadavkám miery slušnosti a zdvorilosti komunikácie v demokratickej spoločnosti. Nebolo teda možné vyvodit' ako priliehavý právny záver, že navrhovateľ požíva ochranu osobnosti v požadovanej forme. Právny záver uplatnený súdmi pri rozhodovaní vo veci, že použitie výroku „udavač“ voči navrhovateľovi bolo

neopodstatnené (v zmysle neoprávnenosti) vo vzťahu ku všetkým prednesom odporcu vysloveným na osobu navrhovateľa a na jeho činnosť v minulosti, tak nezodpovedal skutkovému stavu, ako vyplýval z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd si namiesto zmeny rozsudku súdu prvého stupňa osvojil jeho právne posúdenie veci odporujúce ust. § 11 OZ, lebo ho aplikoval nesprávne, vzhľadom na skutkový stav vyplývajúci z vykonaných dôkazov. Odvolací súd teda správne použitý právny predpis nesprávne vyložil a navyiac na zistený skutkový stav ho vo veci aj nesprávne aplikoval.“

Navrhovateľ vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu okrem iného uviedol, že v čase podania návrhu na začatie konania na ochranu jeho osobnosti žiaden z účastníkov „nemal tušenie“ o záznamoch v materiáloch bývalej Š. B.; tie boli zverejnené až neskoršie. Vystúpenie odporcu na zasadnutí obecného zastupiteľstva sa nedotýkalo záznamov v materiáloch bývalej Š. B.. „Na potvrdenie svojho tvrdenia ‚udavač‘ vtedy označil, že som udal Ing. P. K., JUDr. S. C. a I. M.“.

Odporca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu sa stotožnil s argumentáciou dovolateľa v ňom obsiahnutou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

I v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (štvrtá hlava štvrtej časti O.s.p.), tak ako v konaní o dovolaní účastníka (tretia hlava štvrtej časti O.s.p.), je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na uvedenú zákonnú povinnosť, dovolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní výslovne nenamietal a v dovolacom konaní žiadna z týchto vád ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietal, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo vád uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 a pod.

V mimoriadnom dovolaní dovolateľ výslovne nenamietal ani takéto iné procesné vady a v dovolacom konaní žiadna z takýchto vád ani nevyšla najavo.

Jediným dovolateľom uplatneným dovolacím dôvodom, ktorý je z hľadiska § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. prípustný, je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ tento dovolací dôvod spája s podľa neho nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 11 O.z. na zistený skutkový stav. Dochádza k záveru a tvrdí, že „ak teda bolo preukázané, že tvrdenia odporcu o minulosti navrhovateľa ako agenta bývalej ŠtB bolo pravdivé, označenie navrhovateľa za udavača o.i. aj v súvislosti s touto minulosťou, nemožno hodnotiť za urážlivé v intenzite odporujúcej požiadavkám miery slušnosti a zdvorilosti komunikácie v demokratickej spoločnosti.“ Tiež dodáva, že „označenie navrhovateľa, ako to vyplýva z dokazovania, nadväzovalo na informáciu, tvoriacu časť ústneho prejavu odporcu na adresu navrhovateľa, že ten bol registrovaným agentom bývalej Š. B.“ a dochádza k záveru, že „nemožno jej (rozumej fyzickej osobe – poznámka

dovolacieho súdu) teda priznať právo na ochranu osobnosti, ak uplatnený výraz súvisel práve s registráciou jej pôsobenia agenta bývalej ŠtB.“

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ vychádza z toho, že odporca použil na adresu navrhovateľa (inak hanlivý) výrok „udavač“ v súvislosti s jeho evidovaním v materiáloch bývalej Š. B.. Tento záver dovolateľa, z ktorého vyvodzuje opodstatnenosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku, ale neprihliada na predmet a priebeh konania pred súdmi, na nimi zistený stav vecí a spôsob a rozsah ich rozhodnutia.

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že:

- návrhom na začatie konania navrhovateľ sa domáhal, okrem iných právnych prostriedkov a spôsobov ochrany jeho osobnostných práv, aby odporcovi bola uložená povinnosť „v budúcnosti sa zdržiavať výrokov na osobu navrhovateľa, ktoré odzneli na zasadnutí Obecného zastupiteľstva obce P. (2x), ide o nepravdivé tvrdenia“,

- odporca vo vyjadrení k návrhu na začatie konania z 21. marca 2006, súdu doručenom 22. marca 2006 (č.l. 54 a nasl. spisu), okrem iného, uviedol nasledovné: „Až o rok neskôr, v dobe, keď už bol tento návrh podaný, po odtajnení a zverejnení zväzkov ŠtB, som sa dozvedel, ako som už hore uviedol, že od začiatku 70 rokov minulého storočia je P. K. evidovaný ako dobrovoľný agent ŠtB s krycím menom K., čo ma však ale vôbec neprekvapilo. O tom, že je to človek takých morálnych ‚kvalít‘ napovedá jeho udávanie nie len mojej, ale aj iných osôb v jeho blízkosti. Pre istotu k tomuto jeho ‚eštebáckemu exempóre‘ napíšem, toto som ešte nahlas pred nikým nepovedal, lebo aj za toto by ma P. K. určite niekde udal“,

- zmeneným návrhom na začatie konania, pripusteným uznesením súdu prvého stupňa z 28. novembra 2006 č.k. 6 C 231/2004-122, navrhovateľ, reagujúc okrem iného aj na vyjadrenie odporcu z 21. marca 2006, okrem iných právnych prostriedkov a spôsobov ochrany jeho osobnostných práv, sa domáhal, aby odporcovi bola uložená povinnosť „v budúcnosti sa zdržiavať výrokov na osobu navrhovateľa, ktoré odzneli na zasadnutí Obecného zastupiteľstva obce P. dňa 11. februára 2004, a to: udavač, udavačská sviňa, ... písomne odvolať výroky na osobu navrhovateľa uvedené vo vyjadrení zo dňa 21. marca 2006, a to, že navrhovateľ bol agentom ŠtB, ...“,

- zo zápisnice zo zasadnutia Obecného zastupiteľstva Obce P. konaného 11. februára 2004, ani z výpovedí svedkov vypočutých v konaní (Ing. P. K., Z. T., Š. S., M. P., M. M., Ing. J. T., Ing. S. C., I. M., Ing. Z. B.), nevyplýva, že by odporca nazval navrhovateľa na zasadnutí Obecného zastupiteľstva obce P. dňa 11. februára 2004 udavačom v súvislosti s jeho aktivitami v bývalej Štátnej bezpečnosti,

- súd prvého stupňa rozsudkom zo 16. apríla 2007 č.k. 6 C 231/04-190, v spojení s opravným uznesením zo 14. februára 2008 č.k. 6 C 231/2004-227, rozhodol tak, že „odporca je povinný sa v budúcnosti zdržiavať výroku na osobu navrhovateľa, ktorý odznel na zasadnutí Obecného zastupiteľstva Obce P. dňa 11.02.2004 a to „udavač“ a odporcovi uložil povinnosť odvolať výrok „udavač“ na najbližšom zasadnutí Obecného zastupiteľstva Obce P. a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh na začatie konania vo zvyšku (teda aj v časti, ktorou sa navrhovateľ domáhal splnenia povinnosti odporcom písomne odvolať výroky na jeho osobu, uvedené vo vyjadrení zo dňa 21. marca 2006, a to, že navrhovateľ bol agentom ŠtB), zamietol.

Občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. I keď neurčuje, čo všetko treba považovať za zásah do osobnosti fyzickej osoby v zmysle predmetného ustanovenia a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva, zásahom v zmysle § 11 O.z. bezpochyby je tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť a nedovolenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza), ďalej objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, príčinná súvislosť medzi zásahom a porušením osobnostných práv.

Zásahom objektívne spôsobilým negatívne dopadnúť na osobnosť navrhovateľa, proti ktorému súdy nižších stupňov poskytli ochranu v podobe a rozsahu uvedenom v ich rozhodnutiach, bolo v predmetnej veci vystúpenie odporcu na zasadnutí Obecného zastupiteľstva Obce P. dňa 11. februára 2004, v ktorom navrhovateľ nazval udavačom

(porovnaj prvý výrok rozsudku súdu prvého stupňa). Z obsahu spisu ale nevyplýva, že by predmetné označenie navrhovateľa bolo spájané s jeho evidovaním v materiáloch bývalej Š. B.. To, že navrhovateľ bol evidovaný v materiáloch bývalej Š. B., vyšlo najavo až neskoršie, v priebehu konania súdu (porovnaj vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania z 21. marca 2006, súdu doručené 22. marca 2006). Ochrany svojich práv proti zásahu spočívajúcemu v jeho označení za agenta bývalej Š.B. sa navrhovateľ domáhal v inej časti (zmeneného) návrhu, ktorá bola zamietnutá z dôvodu, že vyjadrenie subjektívneho názoru v rámci uplatňovania si procesných práv účastníkom nemožno považovať za zásah do osobnostných práv inej fyzickej osoby.

Nemá teda oporu v spise súdu tvrdenie dovolateľa v mimoriadnom dovolaní, že „označenie navrhovateľa, ako to vyplýva z dokazovania, nadväzovalo na informáciu, tvoriacu časť ústneho prejavu odporcu na adresu navrhovateľa, že ten bol registrovaným agentom bývalej Š.B.“. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí nevyplýva ani to, že „súdy vyhodnotili odporcovu označenie navrhovateľa výrazom udavač ako neoprávnené, resp. protiprávne (odvolací súd použil výraz ‚nedôvodné‘) vo vzťahu ku všetkým aktivitám navrhovateľa opísaných v odporcovom vystúpení dňa 11. februára 2004 počas rokovania obecného zastupiteľstva, teda aj vo vzťahu k tvrdeniu o činnosti navrhovateľa ako bývalého spolupracovníka bývalej Š. B. (ŠtB).“

Otázku, či určité konanie má znaky zásahu objektívne spôsobilého zasiahnuť do práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 O.z., treba vždy posúdiť s prihliadnutím na okolnosti, ktoré tu boli v čase zásahu, proti ktorému sa navrhovateľ ochrany domáha; nie je prípustné, aby sa toto konanie posudzovalo s prihliadnutím na okolnosti, ktoré tu v čase konania (zásahu) neboli a vyšli najavo až dodatočne, ako to nesprávne robí dovolateľ v mimoriadnom dovolaní.

Z týchto dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodné, a podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. ho zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania a ktorý úspech nemal (§ 148a ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky

navrhovateľovi ale náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 s použitím § 243i ods. 2 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku ďalší opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. októbra 2009

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková